

Bir çok zengin insan, köle kızı sağmalık inek olarak görüyorlardı. İçinde kurnazlığın ve şeytanın barındığı kız üzerinden çok para kazandıkları için, cine tutulmuş bu kızın çektiği psikolojik acıları hiç dikkate almıyorlardı. Aşağılık ve iğrenç kazanç yolları birden kesildiğinde, büyük bir kinle öfkeleri kabardı. Pavlus ve Silas'ı, şehirde isyan çıkartmakla suçladıkları yerde, yakaladılar ve vahşi bir şekilde yetkililerin önlerine doğru sürükleyerek götürdüler. Tabii ki, elçilerin cine tutulmuş kızı kabusundan nasıl kurtardığından hiç bahsetmediler. Bunun yerine, onları; dürüst Roma vatandaşları için hiç de uygun olmayan gelenekleri anlatan, asi Yahudiler olduklarını açıkladıkları, sahte bir suçla suçladılar. Filipî'de yaşayan, falcının sahibi olarak bilinen ve güvenilen, emekli askerlerin heveslerini uyandırdılar. Böylece kükreyen kalabalık, büyük bir yaygara ile yargıçlara doğru yürümeye başladılar. Yargıçlar, kalabalığın kararlı bir şekilde bu iki Yahudiye karşı olduklarını görünce, yargıçlardan biri, görevleri suçluların cezalandırılmasını sağlamak olan, yanlarındaki korumalarına işaret etti. Onlar da hemen elçilere saldırarak, elbiselerini parçaladılar, elbiselerini üzerlerinden sıyrarak çıkarttılar ve elçileri şiddetli ve acımasız bir şekilde dövdüler. Bunu, alaycı kalabalığın önünde bir eğlencelikmiş gibi yaptılar.

Daha sonradan detaylı bir şekilde sorgulayabilmek için, yedikleri dayaktan sırtları kanayan, halsiz kalmış ve acıyla kıvranan bedenleriyle bu iki problem çıkartıcıyı, hapisanenin daracık ve kirli iç kısımlarına doğru bir hücreye attılar. Dahası, kaçmalarını engellemek için, ayaklarını ağır tomruklardan oluşan boyunduruğa bağladılar ve ellerini de ağır zincirlere kelepçelediler. Bu zavallı tutukluların akıllarına ne geldi dersiniz? Romalıları lanetlediler mi? O falcıyı cininden özgür kıldıkları için pişmanlık ve üzüntü mü duydular? Olayların bir sonucu olarak yeni yeni gelişmekte olan kiliseye saldıracaklarından mı korktular? Hayır, dularında Rab'le konuşan bu tutukluların kafalarındaki düşünceler bunlardan hiç biri değildi. Kendilerine işkence yapanları bereketlediler ve İsa'nın çarmihına ortak olmanın farkındalığıyla bu durumu şükranla kabul ettiler.

Çiftçiler arkalarında uzun bir saban izi bırakarak tarlalarını sürdüler. Halbuki, elçiler, nazik ve hoş görülme hemşirelerin onlara bakabileceği bir hastanede dinlenmediler. Bunun yerine, karanlıkla çepeçevre sarıldıkları kirli bir hücrede kalmaları için boyunduruğa vurulmuşlar ve zincirlenmişlerdi. Onlar; ne lanet okudular ne de ağlayıp sızlandılar ama bunun yerine birlikte ilahiler söylemeye başladılar. Kalpleri şükran ve övgüyle doluyken, alçak sesle dua etmekten pek de hoşnut değillerdi. Elçiler, İsa Mesih'in Makedonya'daki zaferiyle çoşarak, Kutsal Ruh tarafından verilen yasaklamaları da izleyerek Küçük Asya'ya doğru yollarına devam ettiler

Mesih'in zaferinin sabahı Avrupada parlamaya başlamıştı. Karanlık, daha önceden bildirildiği gibi, ölümden dirilmiş olanın, yani O'nun adıyla kalkmaya başlamıştı. Tanrı'nın dünyadaki krallığının yayılması ve kesintiye uğraması için çok büyük engel yoktu artık. Acı çeken iki elçi, diğer tutukluların da kendilerini duyması için, ilahileri yüksek sesle söylediler. İlahilerin övgüleri cennete ulaşmaya başladığında nerdeyse gece yarısıydı. Elçilerin işlerindeki bu olay, kilise tarihinde işkence çekmiş ve eziyet görmüş bir çokları için bir teselli kaynağı olmuştur. Gecenin ortasında yükselen övgü nağmelerine Tanrı hemen –bir melek ya da vahiy sözleriyle değil ama şiddetli bir depremle yanıt verdi. İlk başta, az da olsa, şeytanın da onların çektikleri acılara acılar eklemek istediğini düşünmüş olabilirler bu olayla. Üstlerine, hücrenin tavanından taş parçaları ve tozlar dökülmeye başladı. Ancak hapisanenin tüm kapıları birden açıldı ve onlara acı veren zincirler çözüldü. Bu olaya rağmen, Pavlus bu olayı kaçmak için bir fırsat olarak görmedi. Diğer tutuklular elçilerin söylediği ilahilerden oldukça etkilenmişler ve saygıyla karışık bir korku da duymuşlardı. Tanrı'nın ilahilere depremle verdiği cevabı da dikkate alarak, yerlerinden kımıldamaya cesaret edemediler. Belki de, hepside günahları için Tanrı'nın yargısından korkmaya başlamışlardı.